

Leias sjukdom stoppade inte familjen från att resa. Här badar hon och systerarna Elise och Elinor en indisk elefant.

forts

företagare, men medan hon jobbade ensam, hade han ansvar för en stor designbyrå med många anställda.

– Något av det jobbigaste utöver själva sjukdomen var att man skulle skingra misstankarna hos myndigheter. Det var ett heltidsjobb. Mitt i det värsta skulle jag övertyga Försäkringskassan om varför jag inte kunde jobba när jag hade ett svårt sjukt barn hemma.

PERIODER AV månadslånga vistelser på barncanceravdelningen tog sin början. För att stå ut tog de med egen inredning och gjorde rummet mer barnvänligt och personligt. Personalen var fantastisk, och med de andra föräldrarna uppstod en innerlig gemenskap. På avdelningen fanns barn som var på väg att dö, medan andra kunde skrivas ut. Alla slets mellan hopp och förtvivlan, gråt och skratt.

Vi avbryts av Catrins mobil som ringer. Ett blombud står ute på gatan. När papperet på buketten vecklats av, syns Richards meddelande bland gladiolus och liljor. ”Lite kärlek” står det på lappen. Paret befinner sig ofta på olika ställen. Att bekräfta varandra är en viktig del i deras relation. Båda har alltid varit självgående och jämnstarka, och det, tror Catrin, har varit en springande punkt för att hålla ihop äktenskapet genom alla svårigheter. En annan, och kanske än viktigare, har varit att de är öppna med vad de tänker

och känner.

– Vi har alltid kunnat prata med varandra. Självklart har vi rykt ihop ibland, vi har båda temperament, men ingen av oss tycker om att gå och vara sur. Man rensar luften med det som skaver.

Du sade tidigare att ni inte hade klarat av åren med Leias sjukdom om ni inte haft en fungerande kommunikation.

– Så är det. Jag bodde ju långa perioder på sjukhuset medan Richard drev sitt företag och såg till våra äldre tvillingflickor. När vi väl var tillsammans kunde han ha svårt att lägga ifrån sig tankarna på jobbet. Då sade jag: ”Jag vill att du ser mig. Att du ger mig kärlek. Jag behöver din uppmärksamhet nu”. Det hände också att Richard bröt ihop och lade sig platt. Att våga visa sig sårbar är så viktigt. Att inte anklaga den andra, utan uttrycka sina känslor och behov.

UNDER DE TIO ÅR Leia var sjuk lärde de sig leva fullt ut. Mellan perioderna på sjukhuset gav sig hela familjen ut på längre resor så fort det var möjligt. Man slogs för att kunna göra saker tillsammans som familj, för att hålla ihop och kunna uppleva så mycket som det bara var möjligt. Trots vetskapen om att Leia sannolikt inte skulle finnas så länge till, hade de många ljusa och

I mörkret blir ljuset så mycket tydligare, konstaterar Catrin.

glädjefyllda stunder tillsammans.

– När man lever i ett mörker framstår det ljusa i tillvaron än tydligare. Vi kom till en punkt där vi vägrade låta sjukdomen ta över vår vardag. Det var vi skyldiga både Leia och våra tvillingar.

”Vi kom till en punkt där vi vägrade låta sjukdomen ta över vår vardag. Det var vi skyldiga både Leia och våra tvillingar”

TILLSAMMANS KÖPTE de det charmiga rosa huset i Visby och startade Idyllien, som blev ett sammanhållande och positivt projekt där alla hjälptes åt. Att de valde just Visby var självklart. Richards släkt kommer från ön och staden var tidigt Leias plats på jorden, dit hon ville så ofta det bara var möjligt. Här hade hon sina bästa vänner, och här ville hon fira sina födelsedagar, helst tillsammans med hundraåriga **Ebba** i huset intill. Alla tre döttrarna blev engagerade i butiken med dess utbud av egenproducerade

vänd

Catrin har gjort många lärdomar - och har blivit modigare. "Att gå omkring med en oro förstör bara."

forts doftljus, tvålar och handvävda textilier. Ofta satt Leia utanför butiken med sin kanin och pratade med förbipasserande.

– Idyllien blev en kraftkälla som drog in oss i nuet.

ÄVEN OM HON aldrig sade det högt, är Catrin övertygad om att hennes dotter visste att hon skulle dö. **Astrid Lindgrens** berättelse om Bröderna Lejonhjärta och en kärlek så stark att den till och med övervann döden blev en ledstjärna för dem båda. Stunderna när de läste om de båda pojkarna som möttes igen i Nangijala, ett tillvaroplan bortom det fysiska, ingav hopp och förtröstan. Sista tiden tillbringade Leia hemma. Mest låg hon i en dvalliknande sömn. Som i ett gryt samlades familjen med

släkt, vänner och hemsjukvård runt hennes säng. Man åt tillsammans, kom och gick, gav varandra själslig värme och omvårdnad. Läkarna sade, att det bästa sättet att dö kunde liknas vid när man drar ner en dimmer, och ljuset mattas av lite i sänder.

Så blev det för Leia också.

– Under förutsättningarna kunde vi inte ha haft det bättre. Allt annat kan man värja sig för, men när ett barn går bort...

– Jag satt invid henne, viskade i hennes öra, att precis som i sagan så skulle vi mötas igen. Att hon skulle gå före och fixa en stor fest tills jag kom. Jag tror att tillvaron är så mycket större än det vi bara ser runt oss här och nu.

Hur har allt som skett påverkat dig som person?

– Jag har lärt mig, att när det är som svårast kan man hitta en styrka man inte visste fanns. Vi människor har så mycket mer inom oss än vi fattar.

EN ANNAN INSIKT Catrin har fått, är hur viktigt det är att våga ta risker i livet. Hur glad hon är att de gjorde de långa resorna tillsammans, trots att Leia var så skör. Hennes liv blev kort, men på många sätt fantastiskt. Hon fick massor av kärlek, fick många vänner och hann uppleva så mycket.

– Jag tänker på dem som isoleras i dessa tider på grund av corona. Jag förstår fullt ut riskerna med att smittas, men det gäller att hitta en balans mellan rädslan att det ska gå illa och att leva fullt ut. Det är inte en dag mer eller mindre i livet som räknas, utan den kvalitet man får ut av tillvaron.

– En annan sak är att jag blivit mindre rädd. Det tänker jag mycket på. Det är ingen idé, saker händer ändå. Att gå omkring med en oro för något som inte hänt, som kanske aldrig kommer att hända, förstör bara tiden här och nu. Och skjut inte upp lyckan, utan ta den när den kommer.

INNAN VI SKILJS berättar Catrin om det nya projekt hon hoppas kunna dra i gång snart. Av pengarna man fått ihop på Idyllien ska en del gå till att förbättra ljuset i sjukhusrummen. I dialog med forskare på KTH och i samarbete med andra företag, hoppas hon kunna ta fram och donera lampor som skapar mysljus när barnen ska sova och belysning som stärker dygnsrytmen. Ljus påverkar oss på så många sätt, inte minst mentalt.

– Idyllien är ju inte bara ett välgörenhetsföretag, utan också en plattform för värdeskapande samarbeten. Om någon läsare har en idé, får hon eller han gärna kontakta mig.

– Leia var en gammal själ och väldigt speciell. Hon såg alltid andra och var väldigt omhändertagande. Det känns fint att kunna hedra hennes minne på det här viset. ●